

šebe kradu wěsty. Husnušch wězej namožašcho, zesczej raš won stawašcho, gnašcho na goru, ab tam hogen naporaš, ale dejšchcž jomu sadorašcho. Won namožašcho ja bogich negluznych niz zynišch, ako jan bjatowašch, a to won zynášcho s zekeju hutschobu.

Mož běšcho še minula, žajtšcho šwitašcho bytšche a ředne, žeka štworba běšcho af hochložona a ab dychala nowe žyweńe. Robinson a Pětko stawašchtej a gnašchtej ned k morju, ab glědašej, lěz tam niži lož něstoj. Ale předne, zož huphtašchtej, napočni jeju s welifeju tužyžu: weliki wětšch běšcho w nozy jeju zožn wotryš a daloko do morja wotnášš. Pětko hoblědnu šchyten, šamašcho ruze a pšatašcho. Robinson paš jogo trošchto- wašcho a žašcho: Šepšaz, chto wě, lěz nějo ta něgnada pšcheto nama ab drugim někaš k lěpšchemu. Bog to wě!

Pětko: K lěpšchemu ga nějo! pšcheto naju zožn jo pšchez a něto namžomej na morjo.

Robinson: A taš ty měnišch, až jo Bog ten wětšch jan poššak, aby nama ten zožn weseš?

Pětko: Žogdla ga howaž?

Robinson: O něrosymny žłowěš, dejšch ty še taš pšchachašch? Šsom ja šchogowězejn, ab Bože drogi wizeš a husnaš? Wnyšlišch šebe mogu šchake, ale chto mě groni, lěz mam pšchawe? Nam dej byšch došcž, dyž wěmy, až Bog ten šněš šchytkno zyni, a zož Bog zyni, dobre jo; pšcheto won jo ta lubojcž!

Pětko husna šwoj něrosym a powda še do Božeje wole. Robinson paš pytašcho